

Filipini, Italija, Peru, Ekvador: Klasni rat bukti širom planete

Samo nekoliko dana nakon masovnih protesta i okršaja demonstranata sa represivnim aparatom u Indoneziji, Nepal i Francuskoj, novi talas narodnog nezadovoljstva i bunta zapljusnuo je obale država na tri različita kontinenta. Poprišta novih pobuna radničke klase i studenata su Filipini, Italija, Peru i Ekvador.

Najpre, krajem prethodne nedelje masovni protesti potresli su Filipine. U glavnom gradu Manili okupilo se preko 100.000 ljudi revoltiranih sistemskom korupcijom. [Glavni razlog nezadovoljstva predstavlja pljačka poreskih obveznika nesavesnim raspolaganjem i trošenjem javnog novca](#) zarad lične koristi od strane političkog vrha.

Predsednik Filipina Bongbong Marcos Jr. našao se na udaru optužbi da orkestrira sistemsku pljačku javnih sredstava nauštrb naroda. Prema prvim procenama, više od čak dve trećine sredstava isisano je iz budžeta namenjenog projektima za prevenciju i kontrolu poplava, koje predstavljaju ogromnu opasnost u ovom delu sveta.

Dok sa jedne strane Ministarstvo finansija procenjuje da je korupcijom u navedenim projektima oštećen budžet za oko 2 milijarde dolara, procena NVO Greenpeace navodi da je ova cifra zapravo bliža iznosu od čak 18 milijardi dolara (skoro 2 trilionu dinara!). Zbog ovoga ne čude glavni povici i zahtevi sa protesta koji traže odgovornost najviših instanci vlasti, kao i promenu korumpiranog sistema.

Pljačka naroda i udar na vitalnu infrastrukturu radničke klase bila je kap koja je prelila čašu i nakon inicijalnog mirnog okupljanja, demonstracije su prerasle u otvorene okršaje

između studenata i radnika sa jedne i državnog represivnog aparata sa druge strane.

U Italiji, članici EU i NATO-a, desetine hiljada ljudi izašlo je početkom prošle nedelje na ulice u preko 50 gradova zahtevajući prekid genocida u Gazi. [Okupljeni pod sloganom ''Blocchiamo Tutto'' \(Blokirajmo sve\), osudili su umešanost Vlade Italije i saučesništvo državnog vrha u genocidu](#) koji polako ulazi u treću godinu.

Ono što je počelo pozivom na generalni štrajk naišlo je na masovni odziv u javnosti, te su istom pristupili radnici iz raznih sfera: javnog prevoza i železnica, obrazovnog te zdravstvenog sistema. Sukobi sa odredima za razbijanje demonstracija usledili su nakon što je policija pokušala da spreči blokade autoputeva, železničkih stanica i luka.

Đorđa Meloni, prva žena premijer u istoriji Italije i predsednica konzervativno-populističke partije 'Braća Italije' jedna je od saveznica izraelskog premijera i ratnog zločinca, Benjamina Netanjahua. Na jednom snimku sa protesta u Italiji vidi se kako okupljeni demonstranti pale zastave sa likovima Melonijeve i Netanjahua.

Daleko na drugoj strani sveta, gotovo istog dana društveni nemiri potresli su Peru i Ekvador. Najpre su masovne demonstracije zahvatile Limu, glavni grad Perua. [Radnici i studenti izašli su na ulice pod sloganom ''Ujedinjeni za Peru koji zaslužujemo'' u znak protesta prema kontroverznom zakonu o reformi penzijskog sistema](#). Kongres Perua je ovaj zakon izglasao u sprezi sa prvom predsednicom u istoriji zemlje, ujedno i jednom od glavnih krivaca u očima ljudi, Dinom Boluarte.

Prema ovom zakonu, mladi ispod 40 godina obavezni su da uplaćuju doprinose privatnom penzijskom fondu AFP, a povećana je starosna granica za prevremeni odlazak u penziju za čak 5 godina, sa 50 na 55. Još više skandaloznim se čini druga

kontroverzna odredba istog zakona koja predviđa mogućnost zamrzavanja čak 95% (!) sredstava onih ispod 40 godina nakon što ispune uslove za odlazak u starosnu penziju.

Policija je protiv demonstranata upotrebila suzavac i gumene metke. Kritičari zakona kažu da se ovim potezom čitava generacija ljudi prisiljava na pristanak na nepravednu i nepovoljnu penzionu šemu, te da je zakon deo šire neoliberalne agende koja se sprovodi na kontinentu.

Iako je nakon masovnih protesta i žestokih okršaja demonstranata i policije najavljeno povlačenje spornih odredbi zakona, protesti u Peruu su se nastavili. Mnogi radnici i studenti navode nezadovoljstvo opštom društvenom nejednakošću i nesigurnošću.

Inače, treba podsetiti da je desničarski režim Dine Boluarte krajem 2022. i početkom 2023. u najmanje dva navrata upotrebio vojne snage za masakriranje sopstvenog stanovništva, kako bi golom silom suzbio talase protesta zbog državnog udara koji je omogućio dolazak Boluarte na vlast.

Konačno, talas protesta i revolta radnika i studenata proširio se i na susedni Ekvador. Nekoliko dana za redom na hiljade ljudi izašlo je na ulice [nakon što je vlada Ekvadora na inicijativu predsednika Danijela Noboe sprovela uredbu o ukidanju subvencija na dizel gorivo](#). Na ulicama Kita policija je upotrebila suzavac protiv demonstranata. Država je protiv naroda u nekim slučajevima osim policije angažovala i vojsku, a protesti bukne kako u glavnom gradu tako i širom unutrašnjosti zemlje.

Masovnom okupljanju stanovništva prethodili su pozivi lokalnih studentskih i urođeničkih organizacija na generalni štrajk. Nakon odluke o ukidanju pomenutih subvencija, jedna od najvećih ovakvih organizacija, Konfederacija urođeničkih nacionalnosti Ekvadora (CONAIE) pozvala je stanovništvo na odbacivanje odluka vlade i stupanje u generalni štrajk. Ovom

pozivu priključili su se razni sindikati, studentska udruženja i lokalne organizacije i društveni pokret je dobio na masovnosti.

Desničarska vlada Danijela Oboe donela je odluku o povlačenju subvencija na dizel gorivo u iznosu od preko milijardu dolara. Ovo je uslovalo povećanje cene galona sa 1,80\$ na 2,80\$, što predstavlja povećanje od preko 50%! Kao da ovo nije bilo dovoljno jak udarac na džepove radnika i studenata, Vlada Ekvadora je takođe implementirala i odluku o povećanju PDV-a sa 12% na 15%. Kontinuiran rast cena posledično je doveo do prelivanja čaše narodnog besa čija se kulminacija trenutno odigrava širom zemlje.

Kritičari vladinih mera ističu da ukidanje subvencija na gorivo predstavlja 'produbljivanje neoliberalnog paketa mera', te da će dovesti do značajnog porasta cena hrane i potrošačke korpe. Samim tim, ove mere predstavljaju atak na najsiromašnije slojeve ekvadorskog stanovništva.

Kao odgovor na narodni revolt i blokade radnika zaposlenih u transportnoj industriji, Oboa je proglasio vanredno stanje u trajanju od 60 dana u čak sedam provincija. Osim toga, u pet provincija je uveden policijski čas uz pretnje hapšenjem svakog ko bude ometao i blokirao saobraćajnice ili kršio novoustanovljene restrikcije. Oboa je najavio i da će sve koji učestvuju u protestima i blokadama, kao i one koji pozivaju druge na iste, označiti 'teroristima'.

Nacionalna konfederacija urođenika Ekvadora međutim kaže da se neće zaustaviti samo na predloženom rešenju povlačenja uredbe o ukidanju subvencija za gorivo. Sledeći zahtev je zabrana ulaska vojnih i policijskih snaga na teritorije urođeničkog stanovništva, kao i ukidanje dozvola za tri rudarska projekta i uopšte povlačenje političke odluke o eksploataciji sirovinama u pomenutim oblastima.

Pobune radničke klase širom planete pokazuju da je

kapitalistička tamnica svih naroda sveta u globalnoj krizi, za koju radni narod u sve više zemalja odbija da plaća cenu. Eksploatatorska priroda kapitalističkog klasnog društva i njemu inherentna pohlepa vladajuće klase buržuja i političara eskalira u svim krajevima sveta, a radni narod odbija da ćuti.